

Щурець-свирецъ.

Въ ливадата край жабешко блато живѣе тихо малакъ щурець — безгриженъ свирецъ. Сутринь

рано, щомъ блѣсне елмазена роса по трѣвата, той се изкачва на нѣкоя висока трѣва, отрива си очитѣ и запѣва хвалебни пѣсни на слънцето.

Денемъ около тоя щурець-безгриженъ свирецъ се събиратъ калинки-малинки, божи кравици, свѣтулчици и играятъ весело хоро подъ пѣсенята на неговата цигулка.

Нощемъ палнатъ ламбички малкитѣ свѣтулки да освѣтятъ тъмнитѣ пжтечки, по които се разотива веселятъ народъ отъ мухички, пеперуди, калинки-малинки, божи кравици и разни пѣстри бубулечки.

Тогава щуреца наглася цигулката и засвирва пѣсни тихи и приспивателни.

— Сънь, сънь, сънь . . . И всичко заспи, всичко се потаи унесено въ сладката щурчова музика.

Само жабитѣ още се каратъ въ блатото и се препиратъ, кой е тоя невидимъ свирецъ, чиято пѣ-

сень усмири цѣлото поле? Голѣмъ ли е, малъкъ ли е, рогатъ ли е, шутъ ли е, боде ли, хапе ли? . .